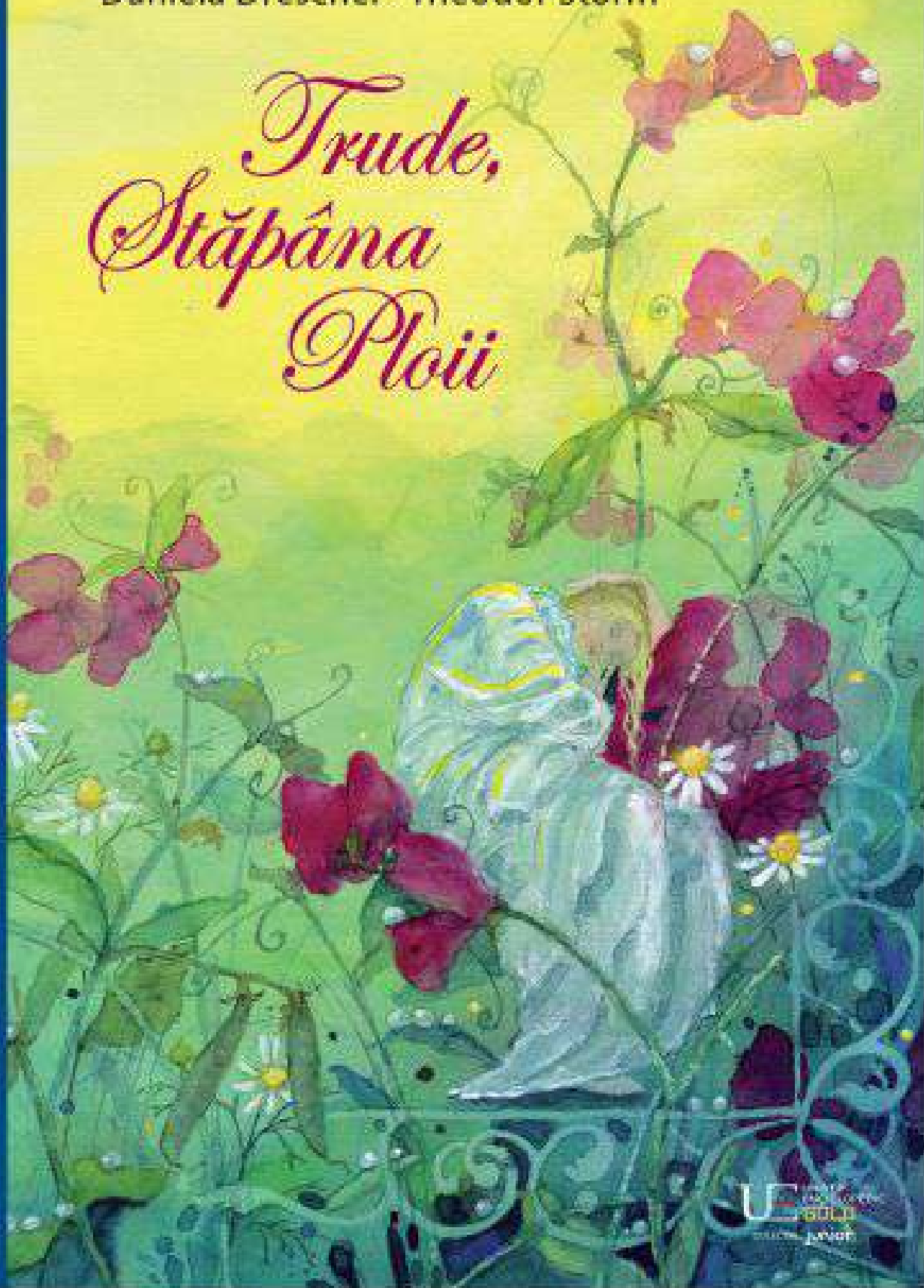

Daniela Drescher · Theodor Storm

*Trude,
Stăpâna
Ploii*

U
BIBLIOTECA
NATIONALĂ
ROMÂNĂ

Trecuse mai bine de un veac de când nu mai fusese o vară atât de fierbinte. Niciunde nu se mai zărea vreun petec de verdeață, câmpiile erau arse, iar ulițele satului rămăseseră pustii. Doar moșierul cel gras, stăpânul paștii, stătea în poarta casei, trăgând din pipă lui din spumă de mare și privind la o căruță de fân, ce tocmal fusese adunat de o slugă. Cu ani în urmă, cumpărase ieftin de tot, în luncă, o bucată de pajiște mlăștinoasă, iar ultimii ani secetoși, care vestejiseră iarba pe câmpurile vecinilor săi, îi umpluseră hambarul cu fân proaspăt și scrinul cu teleni de aur. — Nu mai există nici strop de ploaie pe lumea asta! spunea el, apărându-și ochii cu podul palmei și privind în depărtare, peste curțile vecine. Apoi se îndreptă spre căruța cu fân, scoase un mănunchi de fân din căpîță și, ducând-o la nas, zâmbi cu șiretenie, de parcă ar fi simțit mirosul telenilor direct din mireasma puternică a fânului. O clipă mai târziu, o femeie de vreo cincizeci de ani se apropie de el. Femeia era palidă, iar pe chip îi se citea îngrijorarea.

— Bună ziua, vecine! îi spuse ea bărbatului, e o arșiță de simți că-ți ia foc și părul din cap!

— Las' să fie, măică Stine, răspuse acesta, la oite ce căruță mândră de fân am aici!

— Da, da, tie îți arde de răs, însă ce-o să se aleagă de noi, ceilalți, dacă lucrurile vor merge tot așa?

Mosierul îndesă cu putere cenușa pipei și sufă câțiva nori de fum în aer.

— De ce-a trebuit răposatul marelui soț să dea la schimb toată câmpia ce-o avea în vale? întrebă el. Acum stați aici, pe câmpurile astea înalte, unde vi se usucă recoltile și vă mai vine de sete.

Femeia oftă.

— Măică Stine, continuă el, îmi închipui că nu ai venit degeaba până aici. Spune-mi, te rog, ce ai pe inimă!

Văduva rămase cu privirile ațintite în pământ. Într-un târziu, spuse:

— Știi dumneata, cei cincizeci de taleri pe care mi i-ai dat cu împrumut... trebuie să-ți înapoiez până la Sfântul Ioan și mai sunt doar câteva zile până atunci.

— Nu-ți face nicio grijă, măică! Nu am nevoie de bani. Nu sunt eu omul care să trăiască de pe-o zi pe alta. În contul banilor, ai putea măta să-mi dai zălog bucața ta de pământ. Nu e chiar cel mai bun pământ, dar...

Femeia râsuță ușurată.

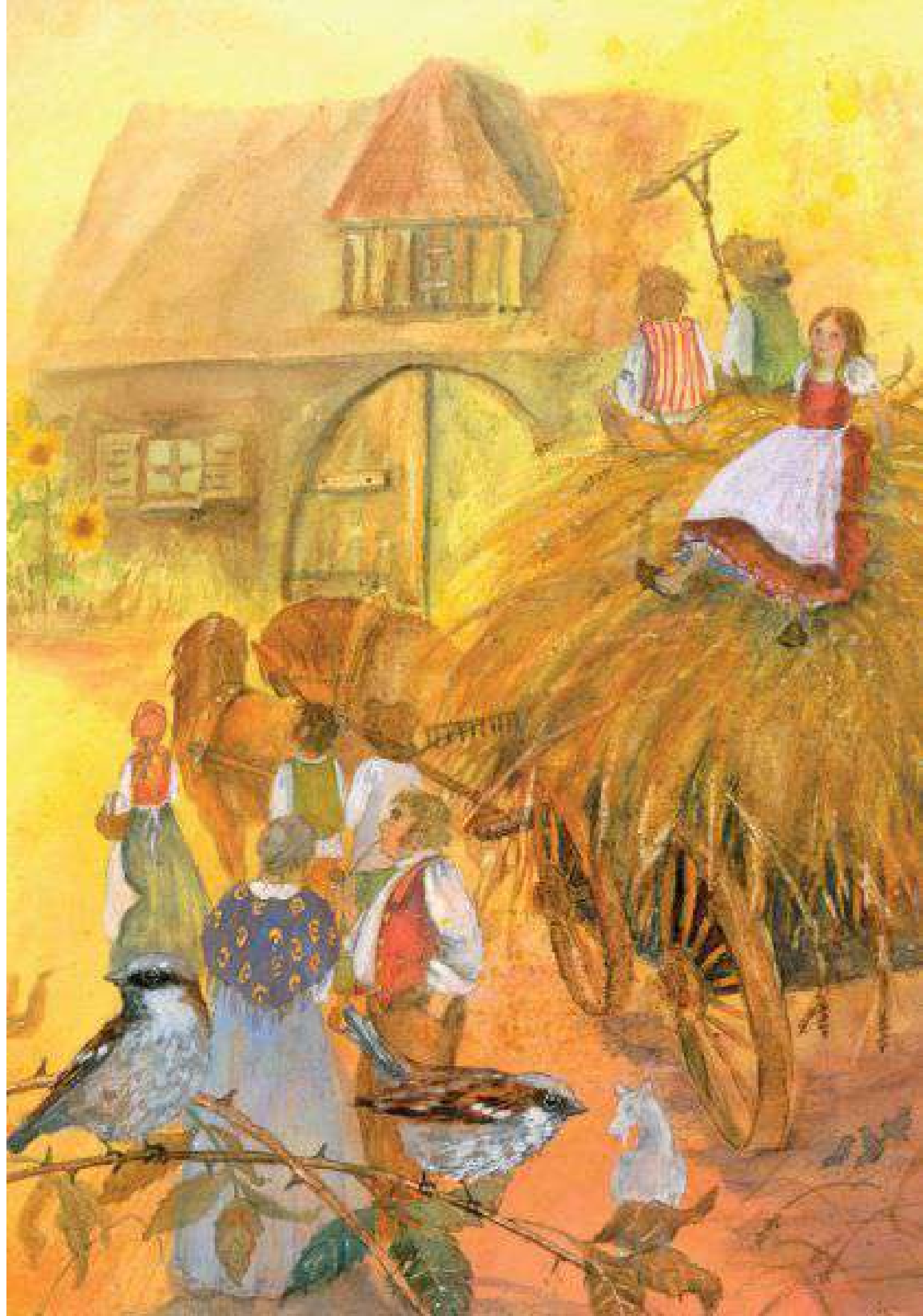
— Mulțumesc! spuse ea.

Bărbatul încă nu conținea și-o pânzăască cu ochil lui mic și preț.

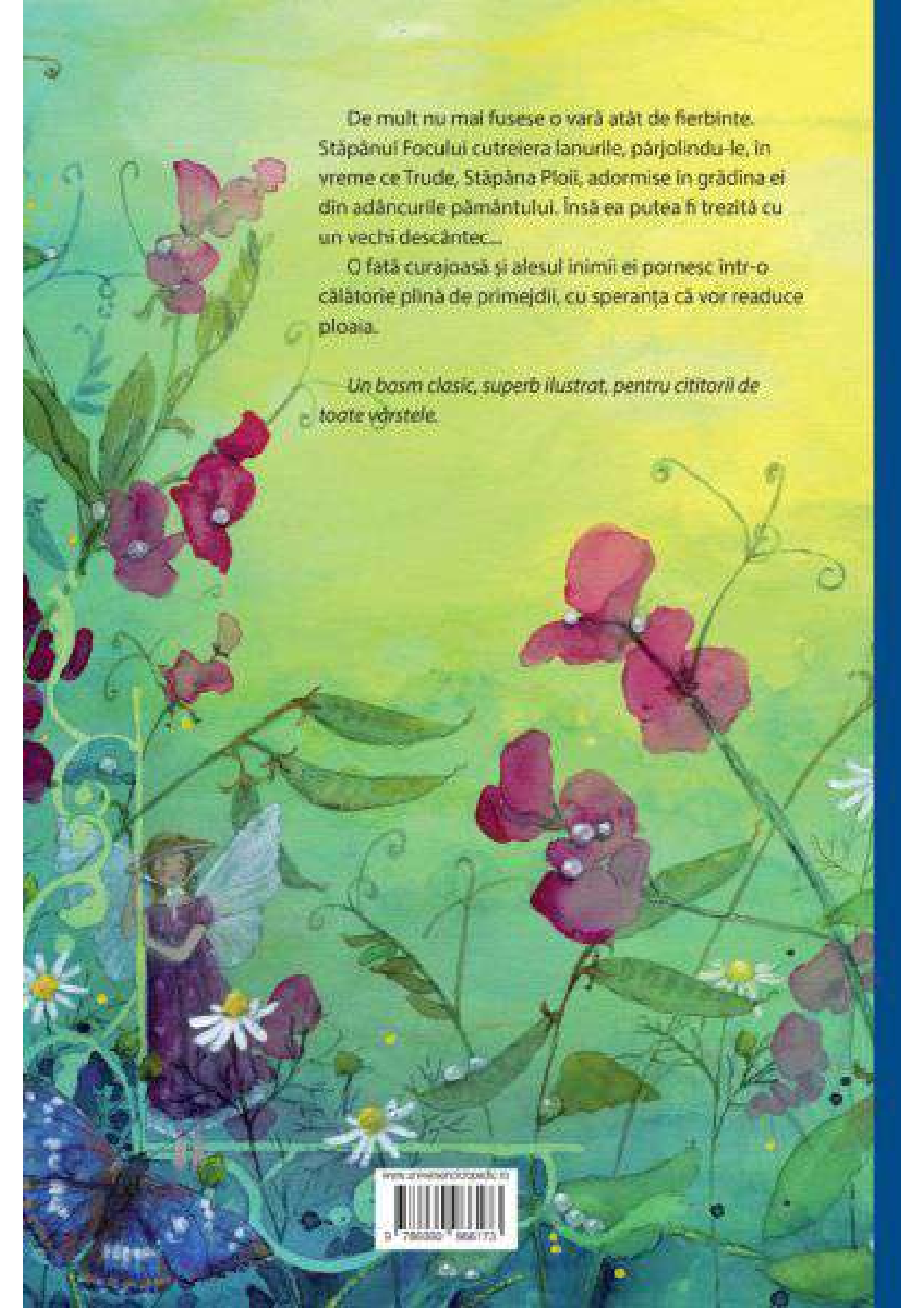
— Și... continuă el, dacă tot ne-am înțeles, vreau să îți mai spun că fiului dumitale, Andrei, i-a căzut cu tronc fică-mear!

— Doamne sfinte, vecine, copiii ăștia au crescut împreună! spuse văduva.

— Așa o fi, însă dacă tânărului ăștia i-a trecut prin minte să-mi ia fیکا de nevastă, și-a făcut socoteala fără mine.

De mult nu mai fusese o vară atât de fierbinte. Stăpânul Focului cutreiera lanurile, părjolindu-le, în vreme ce Trude, Stăpâna Ploii, adormise în grădina ei din adâncurile pământului. Însă ea putea fi trezită cu un vechi descântec...

O fată curajoasă și alesul inimii ei pornesc într-o călătorie plină de primejdii, cu speranța că vor readuce ploaia.

Un basm clasic, superb ilustrat, pentru cititorii de toate vârstele.

www.arnandobooks.ro

9 786030 856173